

Arrest

nr. 323 781 van 21 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten: (...)

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.2. Op 10 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel op 10.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten: (...)

nationaliteit : Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.11.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen het bestreden bevel, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 61/14; 74/13; 74/14, §3, 3° en 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is van een gebrek in de motivering en van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“En ce que,

Attendu que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Qu'il convient de souligner qu'il est de bon sens que les décisions administratives soient prises en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Qu'il convient également de relever que l'administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué repose sur le constat selon lequel : «le requérant n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa /titre de séjour valable au moment de son arrestation et Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police Bruxelles-Capitale Ixelles l'intéressé a été intercepté en flagrant délit de vol à l'aide de violences.

Que la partie adverse a, dès lors, estimé que le requérant pouvait par son comportement compromettre l'ordre public sans prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier.

Que la motivation de l'acte attaqué ne permet pas de saisir au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie adverse est parvenue à la conclusion que le requérant peut compromettre l'ordre public alors que le dossier a été classé sans suite.

Que la motivation de l'acte attaqué est insuffisante.

S'agissant du comportement comme pouvant compromettre l'ordre public et du ressortissant qui constitue une menace pour l'ordre public ;

Attendu que le projet de lois, 2215 et 2216, législature 54, janvier 2016 stipule :

« Lorsque l'office des étrangers envisagera de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, il devra vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l'intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour. A cette fin, tous les éléments pertinents, de fait et de droit, devront être pris en considération. Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi etc. ».

Que le projet permet aussi de clarifier les notions d'ordre public ou de sécurité nationale qui sont reprises directement des directives européennes. Ils s'interprètent conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice. Ainsi, l'Ordre public peut couvrir la condamnation pour infraction grave. Selon la Cour de Justice, la notion d'ordre public implique l'existence d'une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, tant la sécurité intérieure et extérieure de l'État.

Les notions d'ordre public et de sécurité publique visent aussi les cas d'appartenance ou de soutien à une association qui soutient le terrorisme ou encore le fait d'avoir (eu) des visées extrémistes.

Que le vol à l'aide de violence est une infraction mais il ne peut motiver à lui seul la décision. Il ne représente pas un comportement suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société au sens de la jurisprudence de la Cour de Justice précitée.

Que les motifs de la décision d'ordre de quitter le territoire sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble.

Qu'à cet égard, l'appréciation portée par la partie adverse ne peut être admise.

A. Sur le moyen pris de la violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

Qu'il convient de rappeler ici le prescrit de l'article 8 de la CEDH :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'Etat belge est, à cet effet, tenu à une obligation positive dans la mesure où il doit créer les conditions permettant à chaque personne de maintenir et de développer sa vie privée et familiale ;

Que le droit au respect de la vie familiale – garanti aussi bien par l'article 8 de la CEDH que par l'article 22 de la Constitution – ne présuppose pas nécessairement le mariage. Ce qui est protégé n'est pas la vie familiale de droit, mais la vie familiale de fait (R. ERGEC, Introduction au droit public. Les droits et libertés. t. II, éd. II, Kluwer, 2003, pp. 144 et suivants) ;

Que l'article 8 de la CEDH n'impose pas seulement dans le chef de l'Etat des obligations négatives – à savoir ne pas porter atteinte à la vie privée – mais également des obligations positives, à prendre des mesures afin d'assurer effectivement le respect au droit à une vie privée (C.E.D.H., Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 32 ; C.E.D.H., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25 janvier 2000 ; C.E.D.H., K ; et T et L. c ; Finlande, 27 avril 2000 ; C.E.D.H., Glaser c. Royaume-Uni, 19 septembre 2000 ; C.E.D.H., Gnahoré c. France, 19 septembre 2000) ; Le requérant attire tout d'abord l'attention du Conseil sur le fait que l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée pendant trois ans concerne l'espace Schengen et non seulement la Belgique alors que le requérant dit avoir toute sa famille en Europe (espace Schengen).

Que là où l'existence d'un lien familial se trouve établi, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer (en ce sens Arrêt Eriksson c/ Suède du 22 juin 1988, Margarita et Roger Anderson C/ Suède du 25 février 1992 et Keegan c/ Irlande du 26 mai 1994) ;

Que si la décision d'ordre de quitter le territoire est exécutée, elle va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où le requérant ne pourra plus vivre avec sa maman qui a est en France. L'unité de sa cellule familiale se verra donc définitivement brisée ;

Que lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite, porter atteinte à son droit au respect de la vie privée (Voir Cour eur. D.H. arrêt Moustaqim c/ Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS) ;

Que l'Etat ne peut pas créer des conditions qui provoquent la rupture de la vie familiale ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE. 2 août 2012, n° 93 404, p.3) ;

Qu'il est de jurisprudence constante qu'une exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Que le Conseil d'Etat a statué qu' « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5) ;

Qu'il faut en outre que l'appréciation des autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (C.E.D.H., arrêt BERREBAH, 21 juin 1988, série A, n° 138, p. 24 ; Cfr. Arrêt Barthold, 25 mars 1985, série A, n° 90, p. 24-26, § 55-59) ;

Qu'en l'espèce, il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie familiale de la requérante dans la mesure où l'Etat ne tient pas compte des éléments du dossier qui démontrent à suffisance qu'il y a bien existence d'une vie familiale ;

Que la décision de la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée au regard de la jurisprudence du Conseil d'Etat suscitée.

Que pourtant, il ne ressort pas du libellé de la décision querellée que la partie adverse ait mis en balance, la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale de la requérante et le respect de la législation belge sur les conditions d'entrée et de séjour, laquelle législation recommande le respect des traités internationaux (notamment de l'article 8 de la CEDH).

Qu'il incombe donc à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment :

- l'entrave à la vie de famille,

- l'étendue des liens que le requérant avec l'Etat contractant, en l'occurrence, l'Etat belge,

Que par conséquent, eu égard à ce qui précède, la décision attaquée n'est pas proportionnelle à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et méconnaît dès lors le respect dû à la vie privée et familiale de la requérante et donc, l'article 8 précité

Qu'il n'apparaît donc pas de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre la décision prise et la vie privée et familiale du requérant.

Qu'en effet, sa motivation ne permet pas de vérifier si, dans la situation particulière du requérant, un juste équilibre a été assuré entre les intérêts en jeu, si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et, partant, si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique.

Que de tout ce qui précède, la nécessité de l'ingérence fait défaut.

Que la décision querellée viole le principe de proportionnalité en ce que selon la doctrine ce principe requiert qu'une relation d'adéquation, c'est-à-dire une relation raisonnable, existe entre la décision et les faits qui la justifient compte tenu de l'objectif d'intérêt général que l'autorité administrative doit servir. En d'autres termes, il requiert que l'autorité se limite à ce qui est nécessaire pour satisfaire l'intérêt général dont elle a la charge de sorte que, lorsque plusieurs mesures appropriées sont envisageables, il convient de recourir à la moins contraignante. (PAPADOPOULOU, Principes généraux du droit et droit communautaire, Bruylant, 1996, chap. IV, pp 243).

Que ceci est une violation du principe sous examen et suffit à annuler la décision querellée.

L'ordre de quitter le territoire vire le droit à la vie privée et familiale et doit être annulé.

B. Sur le moyen pris de la violation de l'article 61/14 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire,

Que le requérant a informé la partie adverse du fait qu'il est encore mineur même si le test osseux dit qu'il pourrait être majeur. Le requérant conteste le résultat et la procédure l'ayant entourée. Le triple test osseux est plus fiable pour déterminer l'âge d'une personne comme l'ont confirmé à plusieurs reprises le parquet dans certains dossiers.

Que le requérant a dit à la police que son âge peut être confirmé par son passeport se trouvant en France chez sa maman.

L'article 61/14 de la loi du 15/10/1980 sur les étrangers dit qu'on entend par :

1° mineur étranger non accompagné (MENA) :

un ressortissant d'un pays non membre de l'Espace économique européen, qui est âgé de moins de 18 ans, qui n'est pas accompagné par une personne exerçant l'autorité parentale ou la tutelle sur lui en vertu de la loi applicable conformément à l'article 35 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé, et qui a été identifié définitivement comme MENA par le service des Tutelles, institué par le Titre XIII, Chapitre VI, " Tutelle des mineurs étrangers non accompagnés " de la loi-programme du 24 décembre 2002;

2° solution durable :

- soit le regroupement familial, conformément aux articles 9 et 10 de la Convention des Nations Unies relative aux droits de l'enfant du 20 novembre 1989, dans le pays où les parents se trouvent légalement;

- soit le retour vers le pays d'origine ou vers le pays où le MENA est autorisé ou admis à séjourner, avec des garanties d'accueil et de soins adéquats, en fonction de son âge et de son degré d'autonomie, soit de la part de ses parents ou d'autres adultes qui s'occuperont de lui, soit de la part d'organismes publics ou d'organisations non gouvernementales;

- soit l'autorisation de séjourner en Belgique, compte tenu des dispositions prévues par la loi;

3° tuteur : représentant légal du MENA, tel que désigné par le service des Tutelles.

Que la partie adverse n'a pas eu égard à l'article 61/14 au moment où elle a pris la décision attaquée parce que le requérant est admis au séjour en France où il y vit avec sa maman et son papa quant à lui vit en Allemagne.

L'ordre de quitter le territoire avec une interdiction d'entrée de 3 ans est contraire à la solution durable prévue à l'article 61/14, 2° de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire.

Qu'enfin, le requérant a insisté à ce que la police appelle sa maman qui a son passeport pour prouver sa minorité mais sa maman n'a jamais été appelée.

Que l'acte attaqué viole l'article 61/14 de la loi précitée dans la mesure où elle empêche le requérant mineur de vivre avec ses parents se trouvant sur le territoire Schengen. »

2.2. In tweede middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/13; 74/14, §3, 3° en 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 199, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is van een gebrek in de motivering en van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

"Attendu que la partie adverse a pris une décision d'éloignement assortie d'une interdiction d'entrée de 3 ans, parce que : le requérant n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa /titre de séjour valable

au moment de son arrestation et Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police Bruxelles-Capitale Ixelles l'intéressé a été intercepté en flagrant délit de vol à l'aide de violences.

Que la partie adverse qui se fonde sur les faits à la base de l'interpellation du requérant pour dire que le comportement du requérant est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ne motive pas adéquatement sa décision. Les faits ont été classés sans suite et le requérant relaxé. Ce qui prouve suffisamment que l'ordre public et la sécurité publique n'étaient pas menacés.

Que toute la famille du requérant vit en France et en Allemagne et le requérant n'a plus personne dans son pays d'origine.

Que l'interdiction d'entrée sur le territoire de plus de trois ans prise à l'encontre du requérant viole également l'article 8 de la CEDH qui garantit le droit à la vie privée et familiale dans la mesure où elle vaut pour toute l'espace Schengen. Ce qui signifie que le requérant doit vivre pendant 3 ans sans voir ses parents, ses frères et ses soeurs.

Cette interdiction d'entrée de 3 ans viole l'article 8 de la CEDH et doit par conséquent être annulée.

2.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat in zoverre de verzoekende partij, wat betreft het inreisverbod, de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen en een inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is.

Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet volgt voorts duidelijk dat een beslissing tot verwijdering steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook deze bepaling heeft aldus geen betrekking op het bestreden inreisverbod.

De schending van de voornoemde bepalingen kan in het tweede middel dan ook niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel gericht tegen het bestreden bevel is dan weer onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aangezien dit artikel betrekking heeft op inreisverboden, en de eerste bestreden beslissing geenszins als dusdanig te beschouwen is.

2.5. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "*Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.*" Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.6. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen zijn.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie, en dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10 november 2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal met geweld, dat geleid op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens geeft de verwerende partij weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er

wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben en dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt wordt. Tenslotte motiveert de verwerende partij waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Enerzijds, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat de verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde, waarna wordt herhaald dat de verzoekende partij volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10 november 2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal met geweld, dat gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan afgeleid worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Vervolgens motiveert de verwerende partij omtrent de duur van het inreisverbod en dit als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In zoverre de verzoekende partij in het eerste middel betoogt dat de motieven niet toelaten te begrijpen op grond van welke analyse en welke elementen besloten werd dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat de motivering van het bestreden bevel stereotiep is, heeft haar betoog betrekking op de motieven van het bestreden bevel betreffende de openbare orde. Zoals zal blijken uit wat volgt betreffen dit overtuigende motieven, zodat het betoog van de verzoekende partij dan ook niet dienstig is.

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en meent dat er sprake is van een gebrekkige motivering zodat de middelen worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,

op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.9. De verzoekende partij wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Het bestreden bevel steunt aldus op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste en ten derde die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het loutere feit dat het tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

2.10. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij oordeelt dat zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden, doch zonder het geheel van elementen van het dossier in rekening te nemen, dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke analyse of welke elementen de verwerende partij tot deze conclusie is gekomen, terwijl het dossier geklasseerd is zonder gevolg, dat de motivering onvoldoende is. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar de wetsontwerpen 2215 en 2216 en meent dat deze ontwerpen toelaten de noties openbare orde en nationale veiligheid, die overgenomen zijn uit de Europese richtlijnen, te verduidelijken, dat deze conform de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) dienen uitgelegd te worden, dat de notie openbare orde het bestaan impliceert van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving, zowel voor de binnenlandse en buitenlandse veiligheid, dat de begrippen ‘openbare orde’ en ‘binnenlandse veiligheid’ tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd. De verzoekende partij betoogt dat diefstal met geweld een inbreuk vormt maar op zich de bestreden beslissing niet kan motiveren, dat dit geen gedrag uitmaakt dat ernstig genoeg is om (een bedreiging voor) een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van de rechtspraak van het Hof te vormen, dat de motieven van het bestreden bevel stereotiep zijn, niet pertinent en niet corresponderen met de werkelijke feiten die in hun geheel hadden moeten bekeken worden. Zij meent dan ook dat de beoordeling door de verwerende partij niet kan aanvaard worden.

Met haar betoog levert de verzoekende partij kritiek op het motief dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Deze kritiek is niet dienstig, nu deze gericht is tegen een overtollig motief. Immers volstaat het motief dat de verzoekende partij geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten, om het bestreden bevel te kunnen schragen. De verzoekende partij weerlegt immers, met haar bewering dat zij in Frankrijk toegelaten is tot het verblijf alwaar zij met haar moeder woont en dat haar paspoort zich in Frankrijk bij haar moeder bevindt, de vaststelling niet dat zij niet in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel was op het moment van haar arrestatie. Met de louter niet-gestaafde bewering dat zij in Frankrijk toegelaten is tot het verblijf alwaar zij met haar moeder woont en dat haar paspoort zich in Frankrijk bij haar moeder bevindt, toont zij niet aan dat zij houder is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verzoekende partij betwist niet dat haar bijgevolg – wanneer zij geen houder is van de vereiste documenten – op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dezelfde redenering is van toepassing bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In het bestreden bevel wordt dit immers verantwoord doordat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een bedreiging is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet). Daar de verzoekende partij geenszins de argumentatie over het risico op onderduiken weerlegt, is haar kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat zij een bedreiging is voor de openbare orde niet dienstig. Het is immers gericht tegen een overtollig motief.

2.11. De kritiek van de verzoekende partij die betrekking heeft op de motieven betreffende de openbare orde, betreft slechts een kritiek op overtollige motieven van de eerste bestreden beslissing en kan op zich geen afbreuk doen aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing.

De grief van de verzoekende partij wordt dan ook enkel onderzocht in zoverre deze kritiek gericht is tegen het bestreden inreisverbod en hierop wordt teruggekomen in het tweede middel alwaar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich gebaseerd heeft op de feiten die aan de basis lagen van haar arrestatie om te besluiten dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat dit geen adequate motivering betreft, dat de feiten zonder gevolg geklasseerd werden en zij werd vrijgesproken, dat dit afdoende bewijst dat de openbare orde en de binnenlandse veiligheid niet bedreigd zijn.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van drie jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar: Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10.11.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij op heterdaad betrapt is op feiten van diefstal met geweld, legt de verwerende partij, mede gelet op het feit dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, een inreisverbod voor de duur van drie jaar op.

Waar de verzoekende partij wijst op de wetsontwerpen, stelt de Raad vast dat de door haar geciteerde passage betrekking heeft op het geval waar de verwerende partij een beëindiging van verblijf beoogt om redenen van openbare orde, wat *in casu* niet het geval is, waardoor de verwijzing dan ook niet dienstig is.

Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar de rechtspraak van het Hof inzake de begrippen openbare orde en nationale veiligheid, wijst de Raad er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, in overweging heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Uit de motieven van het inreisverbod blijkt waarom de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Immers wordt er gewezen op de zeer recente datum van de feiten en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, gelet op de maatschappelijke impact van de feiten. Er wordt in het bestreden inreisverbod toegelicht dat het gaat om feiten van diefstal met geweld, zoals blijkt uit het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 10 november 2024. Het loutere feit dat niet blijkt dat de Belgische autoriteiten hebben besloten de verzoekende partij wegens de feiten te vervolgen en dat in tegendeel – wat overigens een loutere bewering betreft die de verzoekende partij geenszins staft – de zaak zonder gevolg werd geklasseerd en de verzoekende partij werd ‘vrijgesproken’, leidt niet tot de vaststelling dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te schaden daar zij op heterdaad betrapt werd op feiten met diefstal met geweld. Immers betwist de verzoekende partij de feiten niet. Bovendien staat het de verwerende partij vrij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Door voorts louter voor te houden dat dit (feiten van diefstal met geweld) geen gedrag uitmaakt dat ernstig genoeg is om (een bedreiging door) een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van de rechtspraak van het Hof te vormen – waarbij de Raad ter volledigheid herhaalt dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Hof – toont zij geenszins aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat gelet op het feit dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is op feiten van diefstal met geweld, zij, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij licht voorts niet toe met welke elementen de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden bij voormelde beoordeling.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de motieven van het bestreden inreisverbod niet afdoende, niet adequaat of foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.12. De verzoekende partij betoogt in het eerste middel voorts dat de verwerende partij een positieve verplichting heeft in het licht van haar privé- en gezinsleven, dat de bestreden beslissingen betrekking hebben op het Schengengrondgebied en niet enkel op België terwijl zij gans haar familie in Europa heeft, dat wanneer het bestaan van de familieband bewezen is, de staat in principe zo moet handelen dat deze band zich kan ontwikkelen, dat indien het bestreden bevel uitgevoerd wordt, dit een scheiding zal veroorzaken van haar familie daar zij niet meer zal kunnen samenleven met haar moeder die in Frankrijk verblijft, dat de gezinseenheid definitief zal verbroken worden. Zij voert een theoretisch betoog omtrent artikel 8 van het EVRM en stelt dat er *in casu* sprake is van een disproportionele inmenging in haar familieleven daar de verwerende partij geen rekening houdt met de elementen in haar dossier die afdoende aantonen dat er sprake is van een familieleven. Zij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een (correcte) belangenafweging heeft gemaakt tussen de ernst van de inbreuk op haar gezins- en privéleven en het belang van de immigratiecontrole. Zij meent dat de bestreden beslissing niet proportioneel is met het doel, dat de noodzaak van de beslissing niet blijkt. In het tweede middel betoogt zij dat gans haar familie in Frankrijk en Duitsland woont en dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst, dat het inreisverbod voor drie jaar artikel 8 van het EVRM schendt dat het recht op een gezins- en privéleven waarborgt in de zin dat dit geldt voor het ganse Schengengrondgebied, dat dit betekent dat zij drie jaar dient te leven zonder haar ouders, broers en zussen te zien.

2.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- of privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

2.14. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te worden gehouden "*met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Voormelde bepaling vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2.15. De verzoekende partij maakt gewag van een moeder in Frankrijk, een vader in Duitsland en broers en zussen op het Europese grondgebied. De verzoekende partij betwist aldus het motief in de bestreden beslissingen niet dat zij niet verklaarde een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betreffende haar voorgehouden gezin bestaande uit haar vader, moeder, broers en zussen wijst de Raad er voorts op dat de verzoekende partij geen enkel identiteitsbewijs voorlegt van deze personen en evenmin bewijzen van verwantschap. Bovendien laat de verzoekende partij ook na om enig stuk bij te brengen waaruit zou blijken dat één of meerdere van haar gezins- en/of familieleden in het Schengengrondgebied een verblijfsrecht zou hebben. Dergelijke stukken blijken ook niet uit het administratief dossier.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat er sprake is van de aanwezigheid van gezinsleden op het Schengengrondgebied en aldus bijgevolg niet van een beschermingswaardig gezinsleven op dit grondgebied, zodat zij zich in die zin niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.16. Betreffende het privéleven herhaalt de Raad dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekende partij blijft hiertoe evenwel volledig in gebreke.

Het is dan ook ten overvloede dat de Raad erop wijst dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

2.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat omtrent het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in het bestreden bevel wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaart minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemd motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende het hoger belang van het kind of haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "(...) een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (*Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2*). Nu het onderdeel van het middel, ontleend aan artikel 8 van het EVRM, niet gegrond is, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.18. Tot slot betoogt de verzoekende partij nog, betreffende de door haar aangevoerde schending van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, dat zij de verwerende partij geïnformeerd heeft over het feit dat zij nog minderjarig is, zelfs indien de test stelt dat zij meerderjarig is, dat zij het resultaat en de procedure die tot dit resultaat geleid heeft, betwist, dat de test niet betrouwbaar is om de leeftijd van personen vast te stellen zoals reeds meermaals bevestigd werd door het parket in meerdere dossiers, dat zij aan de politie heeft

gesteld dat haar leeftijd kan bevestigd worden door haar paspoort dat zich bij haar moeder in Frankrijk bevindt, waarna zij wijst op de bepalingen van artikel 61/14, eerste lid, 1° tot en met 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij geen oog heeft gehad voor deze bepalingen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissingen nam daar zij toegelaten is tot een verblijf in Frankrijk waar zij samenleeft met haar moeder en dat haar vader in Duitsland woont, dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met een duurzame oplossing zoals voorzien in artikel 61/14, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat zij er bij de politie op aangedrongen heeft om haar moeder te contacteren daar zij haar paspoort had teneinde haar minderjarigheid te bevestigen, maar dat haar moeder nooit gecontacteerd werd. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissingen artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet schenden in de mate dat zij de minderjarige verzoekende partij verhinderen samen te leven met haar ouders die zich op het Schengengrondgebied bevinden.

2.19. Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) : een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, " Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen " van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° voogd : wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij."

2.20. De Raad stelt vast dat uit voormelde bepaling blijkt dat het in het 'Hoofdstuk VII – niet-begeleide minderjarige vreemdelingen', gaat om minderjarige derdelanders die definitief als niet-begeleide minderjarige zijn geïdentificeerd door de Dienst Voogdij. Nu geenszins blijkt en de verzoekende partij niet aantoonde dat zij een door de Dienst Voogdij geïdentificeerde niet-begeleide minderjarige is, diende de verwerende partij niet over te gaan tot het voorzien van een duurzame oplossing en kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de procedures voorzien in deze bepalingen.

Waar zij betoogt dat zelfs indien de test stelt dat zij meerderjarig is, zij het resultaat en de procedure die tot dit resultaat geleid heeft, betwist, dat de test niet betrouwbaar is om de leeftijd van personen vast te stellen zoals reeds meermaals bevestigd werd door het parket in meerdere dossiers, kan de Raad enkel vaststellen dat hij niet bevoegd is inzake betwistingen omtrent de leeftijd van een persoon. De Raad kan zich enkel baseren op de stukken van het administratief dossier. Hierbij dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen identiteitsstuk heeft voorgelegd aan de verwerende partij en dat de vermelding in het dossier van haar geboortedatum, meer bepaald 16 augustus 2008, gebaseerd is op haar verklaring. Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een medisch attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij geacht kan worden 19 te zijn met een standaarddeviatie van 1 jaar. Er bevinden zich geen stukken in het administratief dossier, noch legt de verzoekende partij deze voor bij haar verzoekschrift of later in de procedure, waaruit blijkt dat zij minderjarig is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij er bij de politie op aangedrongen heeft om haar moeder te contacteren daar zij haar paspoort had teneinde haar minderjarigheid te bevestigen, maar dat haar moeder nooit gecontacteerd werd, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet gestaafd wordt door de stukken van het administratief dossier.

Bovendien laat de verzoekende partij, die beweert minderjarig te zijn en dit te kunnen staven met haar paspoort, na in onderhavige procedure (een kopie/foto van) dit paspoort voor te leggen of ook maar enig ander begin van bewijs van haar leeftijd, zodat ook niet blijkt welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog.

2.21. Een schending van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit licht een schending van de motiverings- of zorgvuldigheidsplicht.

2.22. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij relevante gegevens aanhaalt die ten onrechte door de gemachtigde niet mee in rekening zouden zijn gebracht bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar en die van aard zijn aan te tonen dat het in haar situatie als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd om te opteren voor een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

2.23. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt de schending van enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Ook een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

2.24. Een schending van de door de verzoekende partij in de middelen aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.25. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER